Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

21. mai 2015 *

Õigusalane koostöö tsiviilasjades — Kohtualluvus ja kohtuotsuste täitmine tsiviil- ja kaubandusasjades — Määrus (EÜ) nr 44/2001 — Artikkel 23 — Kohtualluvuse kokkulepe — Vorminõuded — Elektroonilisel teel edastamine, mille puhul on võimalik kokkulepet alaliselt säilitada — Mõiste — Müügilepingu tüüptingimused, mida saab lingi kaudu, mis avab tingimused uues aknas, kuvada ja printida — Klikiga nõustumise tehnika

Kohtuasjas C-322/14,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Landgericht Krefeld'i (Saksamaa) 5. juuni 2014. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 4. juulil 2014, menetluses

Jaouad El Majdoub

versus

CarsOnTheWeb.Deutschland GmbH,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja president M. Ilešič, kohtunikud A. Ó Caoimh, C. Toader (ettekandja), E. Jarašiūnas ja C. G. Fernlund,

kohtujurist: M. Szpunar,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

— Saksamaa valitsus, esindajad: T. Henze ja J. Kemper,

— Euroopa Komisjon, esindajad: A.-M. Rouchaud-Joët ja W. Bogensberger,

— Šveitsi valitsus, esindaja: M. Jametti,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: saksa.

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades (EÜT 2001, L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42; edaspidi „Brüsseli I määrus”) artikli 23 lõike 2 tõlgendamist.

2 Taotlus on esitatud automüüja J. El Majdoubi ja CarsOnTheWeb.Deutschland GmbH vahelises vaidluses seoses sellega, et viimati nimetatu müüs oma veebisaidil põhikohtuasja hagejale auto.

Õiguslik raamistik

3 Brüsselis 27. septembril 1968 alla kirjutatud konventsiooni kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades (EÜT 1972, L 299, lk 32), mida on muudetud järjestikuste konventsioonidega uute liikmesriikide ühinemise kohta selle konventsiooniga (edaspidi „Brüsseli konventsioon”), artikli 17 esimene lõik on sõnastatud järgmiselt:

„Kui lepinguosalised, kellest ühe või mitme alaline elukoht on liikmesriigis, on kokku leppinud, et konkreetsest õigussuhtest tulenenud või tuleneda võivate vaidluste lahendamiseks on pädev liikmesriigi kohus või kohtud, on see kohus või need kohtud ainupädevad. Selline kokkulepe kohtualluvuse kohta sõlmitakse kas:

a) kirjalikult, või kui see on sõlmitud suuliselt, kinnitatakse kirjalikult

või

b) vormis, mis vastab poolte vahel väljakujunenud tavale,

või

c) rahvusvahelise kaubanduse puhul vormis, mis vastab kaubandustavale, millest pooled olid või pidid olema teadlikud ning mis on asjaomase kaubanduse valdkonnas laialt tuntud ning mida selles valdkonnas tegutsevad asjakohast liiki lepingute pooled regulaarselt kasutavad.”

4 Brüsseli I määruse põhjenduse 2 kohaselt on olulised sätted, millega ühtlustataks eeskirjad kohtualluvuse konflikti kohta tsiviil- ja kaubandusasjades ning lihtsustataks vorminõudeid, et käesoleva määrusega seotud liikmesriikide kohtuotsuste vastastikune tunnustamine ja täitmine oleks kiire ja lihtne.

5 Määruse põhjendused 11 ja 12, milles kirjeldatakse erinevate kohtualluvuse eeskirjade omavahelist suhet ja nende eesmärki, on sõnastatud järgmiselt:

„(11) Kohtualluvuse eeskirjad peavad olema hästi etteaimatavad ning lähtuma põhimõttest, et tavaliselt on kohtualluvus seotud kostja alalise elukohaga ning seepärast peab kohtualluvus alati olemas olema, välja arvatud teatavatel täpselt määratletud juhtudel, kui kohtuvaidluse sisu või osapoolte autonoomia eeldab teistsugust seotust. Selleks et ühiseeskirjad oleksid läbipaistvamad ja et vältida kohtualluvuse konflikte, peab juriidilise isiku alaline asukoht olema autonoomselt määratletud.

(12) Lisaks kostja alalisele elukohale peaks kohtualluvusel olema ka muid aluseid, mis toetuksid tihedale seosele kohtu ja menetluse vahel või aitaksid kaasa tõrgeteta õigusemõistmisele.”

6 Määruse põhjenduses 19 on sätestatud, et tagada tuleks Brüsseli konventsiooni ja käesoleva määruse vaheline järjepidevus.

7 Brüsseli I määruse artikli 2 lõikes 1 on ette nähtud põhimõte, et isikud, kelle alaline elukoht on liikmesriigis, kaevatakse selle liikmesriigi kohtutesse nende kodakondsusest hoolimata.

8 Määruse II peatükki kuuluva artikli 3 lõige 1 sätestab:

„Isikuid, kelle alaline elukoht on liikmesriigis, saab teise liikmesriigi kohtusse kaevata üksnes käesoleva peatüki 2.–7. jaos sätestatud korras."

9 Määruse II peatükis on 7. jagu „Kokkulepe kohtualluvuse kohta". Selles jaos asuva artikli 23 lõiked 1 ja 2 sätestavad:

„1. Kui lepinguosalised, kellest ühe või mitme alaline elukoht on liikmesriigis, on kokku leppinud, et konkreetsest õigussuhtest tulenenud või tuleneda võivate vaidluste lahendamiseks on pädev liikmesriigi kohus või kohtud, on see kohus või need kohtud pädevad. Kui lepinguosalised ei ole kokku leppinud teisiti, on kohtul või kohtutel ainupädevus. Selline kokkulepe kohtualluvuse kohta sõlmitakse kas:

a) kirjalikult, või kui see on sõlmitud suuliselt, siis see kinnitatakse kirjalikult, või

b) vormis, mis vastab poolte vahel väljakujunenud tavale, või

c) rahvusvahelise kaubanduse puhul vormis, mis vastab kaubandustavale, millest pooled olid või pidid olema teadlikud ning mis on asjaomase kaubanduse valdkonnas laialt tuntud ning mida selles valdkonnas tegutsevad asjakohast liiki lepingute pooled regulaarselt kasutavad.

2. Elektroonilisel teel edastatud teave, mille puhul on võimalik kokkulepet alaliselt säilitada, võrdsustatakse kirjalikult vormistatuga."

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

10 Põhikohtuasja hageja, kellele kuulub Kölnis (Saksamaa) automüügifirma, ostis põhikohtuasja kostja (asukoht Amberg, Saksamaa) veebisaidi kaudu väga soodsa hinnaga elektriauto. Müüja siiski tühistas müügi, kuna väidetavalt oli auto kahjustatud, mis tuvastati auto ettevalmistamisel ostjale transportimiseks.

11 Põhikohtuasja hageja, kes peab seda väidet üksnes müügi tühistamise ettekäändeks, kuna müük olnuks madala müügihinna tõttu müüjale ebasoodne, esitas Landgericht Krefeldile hagi. Ta palub kohtult, et kohus kohustaks müüjat andma üle kõnealuse sõiduki omandit.

12 Põhikohtuasja hageja väidab, et tema lepingupartner on Saksamaal asuv põhikohtuasja kostja, mitte kostja Belgias asuv emaettevõtja, mistõttu on eelotsusetaotluse esitanud kohus pädev kõnealust kohtuvaidlust lahendama.

13 Seevastu põhikohtuasja kostja väidab, et Saksa kohtud ei ole selles asjas pädevad. Internetis tehtud tehingutele kehtivate müügilepingu tüüptingimuste, millega saab tutvuda selle ettevõtja veebisaidil, artiklis 7 on ette nähtud kohtualluvuse kokkulepe, mille kohaselt on pädev Leuvenis (Belgia) asuv kohus. Põhikohtuasja kostja väidab ka, et ta ei ole põhikohtuasja hageja lepingupartner, vaid selleks on tema emaettevõtja. Põhikohtuasja hageja pidi seda teadma, kuna esiteks palus ta Belgia emaettevõtjal väljastada endale arve, mis ei sisaldanud käibemaksu ja mis saadeti hagejale koos Belgia emaettevõtja kontaktandmetega, ning teiseks tasus ta kõnealuse auto müügihinna Belgia kontole.

14 Põhikohtuasja hageja ei vaidlusta seda tasumise viisi, kuid on siiski seisukohal, et artiklis 7 ette nähtud kohtualluvuse kokkulepe ei ole lisatud müügilepingusse õiguspäraselt, kuna see ei ole vastavalt Brüsseli I määruse artikli 23 lõike 1 punktis a sätestatud nõuetele kirjalikus vormis. Ta väidab, et põhikohtuasja kostja veebileht, mis sisaldab tema müügilepingu tüüptingimusi, ei avane registreerimisel ega iga müügitehingu juures automaatselt. Selleks tuleb hoopis valida väli „Tarne- ja maksetingimuste avamiseks uue aknana klõpsake siia" (klikiga nõustumise tehnika nn *click-wrapping*). Brüsseli I määruse artikli 23 lõike 2 nõuded on aga täidetud üksnes siis, kui tüüptingimustega aken avaneb automaatselt. Pealegi on kohtualluvuse kokkulepe tühine ka seetõttu, et see on meelevaldne ja ootamatu.

15 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib selgitust selle kohta, kas klikiga nõustumise tehnika, mille abil saab ostja juurdepääsu veebisaidil asuvatele müügilepingu tüüptingimustele, klõpsates akna avamist võimaldavale hüperlingile, vastab Brüsseli I määruse artikli 23 lõikes 2 sätestatud nõuetele. Kuna neid tingimusi saab eraldi salvestada ja printida, siis on eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekkinud küsimus, kas niisugust tehnikat võib pidada elektroonilisel teel edastamiseks, mille puhul on võimalik müügilepingut alaliselt säilitada, ja mida võib seega võrdsustada kirjalikult vormistatuga selle sätte tähenduses. Kui see on nimelt nii, siis oleks Belgia kohtu kasuks tehtud kohtualluvuse kokkulepe kehtiv ja Landgericht Krefeld ei oleks pädev kohtuvaidlust lahendama.

16 Peale selle leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et põhikohtuasja hageja lepingupartner on Saksamaal asuv äriühing ja mitte selle äriühingu Belgias asuv emaettevõtja. Seega tuleks kohtualluvuse kokkuleppe puudumise korral esitada eelotsusetaotluse esitanud kohtu menetluses olev omandi üleandmise hagi Saksamaal. Hageja ei saa siiski pidada seda kokkulepet ootamatuks, kuivõrd ta oli teadlik tema sõlmitud müügitehingu piiriülesest elemendist ning ta palus esitada rahvusvahelise arve, millele on kantud nimetatud emaettevõtja andmed.

17 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et Brüsseli I määruse artikli 23 lõige 2 ei nõua, et lepingupartner oleks kohtualluvuse kokkuleppe tegelikult printinud või salvestanud. Kõnealuse kohtu arvates seab see säte ainsaks tingimuseks, et seda kokkulepet peab olema „võimalik" alaliselt säilitada. Seega peab selleks, et oleks täidetud artikli 23 lõikes 2 ette nähtud nõuded, elektroonilisel teel edastamine võimaldama niisugust alalist säilitamist.

18 Eelotsusetaotluse esitanud kohus on seisukohal, et klikiga nõustumise tehnika, mis on tema menetluses oleva kohtuasja ese, võimaldas kohtualluvuse kokkulepet sisaldavate tüüptingimuste printimist ja salvestamist, kuna nende tüüptingimuste tekst avanes pärast klõpsamist eraldi veebilehel ning seda sai lepingupartner printida või salvestada. Sellega seoses ei oma tähtsust asjaolu, kas neid tingimusi sisaldav aken avanes automaatselt või mitte.

19 Neil asjaoludel otsustas Landgericht Krefeld menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas nn *click wrapping* vastab elektroonilisel teel edastamise nõuetele [Brüsseli I] määruse nr 44/2001 artikli 23 lõike 2 tähenduses?"

Eelotsuse küsimuse analüüs

20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus palub oma eelotsuse küsimuses sisuliselt selgitada, kas Brüsseli I määruse artikli 23 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et sellise elektroonilisel teel sõlmitud müügilepingu, nagu on kõne all põhikohtuasjas, tüüptingimustega - mis sisaldavad kohtualluvuse kokkulepet - klikiga nõustumise tehnika kujutab endast selle sätte tähenduses elektroonilisel teel edastamist, mille puhul on võimalik seda kokkulepet alaliselt säilitada.

21 Eelotsusetaotlusest nähtub, et põhikohtuasja asjaolusid iseloomustab peamiselt see, et potentsiaalne ostja peab enne ostu sooritamist selgesti väljendatud viisil, st vastavasse kasti risti tehes, nõustuma müüja müügilepingu tüüptingimustega. Selle toimingu tulemusel ei avane siiski automaatselt müüja tüüptingimusi sisaldav dokument, vaid vaja on veel täiendavalt klõpsata konkreetsele selleks ette nähtud hüperlingile.

22 Põhikohtuasjas ei ole vaidlust selle üle, et kõnealused tüüptingimused sisaldavad kohtualluvuse kokkulepet, mille kohaselt on selliste vaidluste nagu põhikohtuasjas käsitletav lahendamiseks pädev kohus Leuvenis. Põhikohtuasja hageja väidab siiski, et tüüptingimuste klikiga nõustumise tehnika ei vasta Brüsseli I määruse artikli 23 lõikes 2 ette nähtud tingimustele, kuna neid tüüptingimusi sisaldav aken ei avane automaatselt ei veebisaidil registreerimisel ega ka tehingu tegemise ajal. Ta leiab, et järelikult ei saa sellele kohtualluvuse kokkuleppele tema vastu tugineda.

23 Seega tuleb analüüsida, kas niisugustel asjaoludel saab kahtluse alla seada Brüsseli I määruse artikli 23 lõike 2 tähenduses elektroonilisel teel sõlmitud lepingus sisalduva kohtualluvuse kokkuleppe kehtivuse, kui kasutatud on klikiga nõustumise tehnikat.

24 Sellega seoses tuleb kõigepealt märkida, et Brüsseli I määruse artikli 23 lõike 1 sõnastuse kohaselt on liikmesriigi kohtul või kohtutel, kelle pädevuses on lepingupartnerid kohtualluvuse kokkuleppes kokku leppinud, põhimõtteliselt ainupädevus. Et selline kokkulepe oleks kehtiv, peab see olema sõlmitud kirjalikult, või kui see on sõlmitud suuliselt, siis olema kirjalikult kinnitatud, või vormis, mis vastab poolte vahel väljakujunenud tavale, või rahvusvahelise kaubanduse puhul vormis, mis vastab kaubandustavale, millest pooled olid või pidid olema teadlikud. Sama artikli lõikes 2 on sätestatud, et „elektroonilisel teel edastatud teave, mille puhul on võimalik kokkulepet alaliselt säilitada, võrdsustatakse kirjalikult vormistatuga”.

25 Tuleb rõhutada, et Brüsseli I määruse artiklis 23 sätestatud tingimusi tuleb tõlgendada kitsendavalt, kuna see säte välistab nii selle määruse artiklis 2 sätestatud üldise põhimõtte, mille kohaselt on pädev kostja elukoha kohus, kui ka määruse artiklites 5-7 sätestatud valikulise kohtualluvuse (vt analoogia alusel kohtuotsus MSG, C-106/95, EU:C:1997:70, punkt 14 ja seal viidatud kohtupraktika).

26 Brüsseli I määruse artikli 23 lõikes 1 on selgelt sätestatud, et selle kohaldamisala piirdub juhtudega, kus lepinguosalised on kohtu osas „kokku leppinud”. Nagu see nähtub määruse põhjendusest 11, on privaatautonoomia põhimõttest tulenevalt just lepinguosaliste vabatahtliku kokkuleppe tõttu õigustatud see, et primaarseks loetakse muu kohtu valikut kui see, mis oleks olnud antud juhul pädev määruse alusel (kohtuotsus Refcomp, C-543/10, EU:C:2013:62, punkt 26).

27 Sellega seoses olgu meenutatud, et kuna Brüsseli I määrus asendab liikmesriikidevahelistes suhetes Brüsseli konventsiooni, võib Euroopa Kohtu tõlgendusi Brüsseli konventsiooni sätetele laiendada ka määrusele, kui nende aktide sätted saab kvalifitseerida võrdväärseks (vt eelkõige kohtuotsus Refcomp, C-543/10, EU:C:2013:62, punkt 18).

28 Selline on olukord just nimetatud konventsiooni artikli 17 esimese lõigu ja Brüsseli I määruse artikli 23 lõike 1 puhul, mis on sõnastatud peaaegu identselt (kohtuotsus Refcomp, C-543/10, EU:C:2013:62, punkt 19).

29 Samas on Euroopa Kohus Brüsseli konventsiooni artikli 17 esimese lõigu osas leidnud, et seades kohtualluvuse tingimuse kehtivuse sõltuvusse „kokkuleppe” olemasolust lepinguosaliste vahel, kehtestab see säte asja arutava kohtu kohustuse kontrollida esmalt, kas ka tegelikult oli lepinguosaliste vahel selge ja ühemõtteline kokkulepe tingimuse osas, mis annab asja lahendamiseks pädevuse sellele kohtule, ning et selles artiklis sätestatud vorminõuete eesmärk on tagada, et pooltevaheline kokkulepe on tõepoolest olemas (vt kohtuotsus MSG, C-106/95, EU:C:1997:70, punkt 15 ja seal viidatud kohtupraktika).

30 Sellest järeldub, et Brüsseli konventsiooni artikli 17 esimese lõiguga järgitava eesmärgi eeskujul on huvitatud isikute tegelik nõustumus üks Brüsseli I määruse artikli 23 lõike 1 eesmärkidest (vt kohtuotsus Refcomp, C-543/10, EU:C:2013:62, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika).

31 Käesolevas asjas nähtub eelotsusetaotlusest, et põhikohtuasja ostja nõustus selgesti väljendatud viisil, st asjassepuutuva müüja veebisaidil vastavasse kasti risti tehes, kõnealuste tüüptingimustega.

32 Teiseks sätestab Brüsseli I määruse artikli 23 lõige 2 – mis on võrreldes Brüsseli konventsiooni artikliga 17 uus säte ja lisati selleks, et võtta arvesse uute kommunikatsioonitehnoloogiate arengut -, et niisuguse kohtualluvuse kokkuleppe nagu on kõne all põhikohtuasjas kehtivus võib muu hulgas sõltuda võimalusest seda alaliselt säilitada.

33 Sellega seoses nähtub selle sätte sõnasõnalisest tõlgendusest, et sättes on nõutud, et kohtualluvuse kokkuleppe alaline säilitamine peab olema „võimalik", olenemata sellest, kas ostja tegelikult säilitas alaliselt tüüptingimuste teksti pärast seda või enne seda, kui ta tegi kasti risti, väljendades enda nõustumist nende tingimustega.

34 Peale selle nähtub professor Pocar'i seletuskirjast 30. oktoobril 2007 Luganos alla kirjutatud tsiviil- ja kaubandusasjade kohtualluvuse ja neid käsitlevate kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise konventsiooni kohta (ELT 2009, C 319, lk 1, punkt 109), et kontrolltingimus artikli 23 lõike 1 vorminõude täitmise kohta on „elektronteate alalise säilitamise võimalikkus selle väljatrükkimise, varulindile või -kettale salvestamise või mõnel muul viisil salvestamise teel" ning sellega on tegemist, „isegi kui sellist alalist salvestist ei ole tegelikult tehtud", mistõttu „salvestis ei ole klausli vormilise kehtivuse või olemasolu tingimuseks".

35 Seda järeldust kinnitab ka Brüsseli I määruse artikli 23 lõike 2 ajalooline ja teleoloogiline tõlgendamine. Ettepanekule: nõukogu määrus (EÜ), mis puudutab kohtualluvust ja kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist tsiviil- ja kaubandusasjades, mille komisjon esitas Brüsselis 14. juulil 1999 (KOM(1999) 348 (lõplik)), lisatud seletuskirja kohaselt näeb see säte nimelt ette, et „kirjalikult" sõlmitud või suuliselt sõlmitud, kuid „kirjalikult" kinnitatud kokkuleppe nõue ei sea kahtluse alla sellise kohtualluvuse tingimuse kehtivust, milles on kokku lepitud teisel kandjal kui kirjalikult, kuid mille sisuga on võimalik tutvuda ekraani kaudu.

36 Selle sättega tahetakse seega elektroonilisel teel lepingute sõlmimise lihtsustamiseks võrdsustada teatavad elektroonilisel teel edastamise vormid kirjaliku vormiga, kuivõrd asjassepuutuv teave on edastatud ka siis, kui see teave on kättesaadav ekraani vahendusel. Selleks et elektroonilisel teel edastamine võimaldaks samasuguseid tagatisi - muu hulgas tõendamisel -, piisab sellest, kui teavet on „võimalik" enne lepingu sõlmimist salvestada ja printida.

37 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 1997. aasta direktiivi 97/7/EÜ tarbijate kaitse kohta sidevahendi abil sõlmitud lepingute korral (EÜT L 144, lk 19; ELT eriväljaanne 15/03, lk 319) artikli 5 lõiget 1 tõlgendades, mille kohaselt peab tarbija „saama" teatava teabe „kirjalikult või mõne muu [...] püsiva andmekandja kaudu", leidis Euroopa Kohus küll kohtuotsuse Content Services (C-49/11, EU:C:2012:419) punktis 51, et kaubandustava, mis teeb teabe kättesaadavaks üksnes veebisaidil asuva hüperlingi kaudu, ei vasta nimetatud sätte nõuetele, kuna teave ei ole tarbijale sama sätte tähenduses ettevõtja poolt „esitatud" ja tarbija ei ole seda „saanud", ning selline veebisait ei ole „püsiv andmekandja" nimetatud artikli 5 lõike 1 tähenduses.

38 Siiski tuleb tõdeda, et seda tõlgendust ei saa üle kanda Brüsseli I määruse artikli 23 lõikele 2, kuna nii direktiivi 97/7 artikli 5 lõike 1 sõnastus, milles on sõnaselgelt nõutud tarbijale teabe edastamist püsiva andmekandja kaudu, kui ka selle sätte eesmärk kaitsta just tarbijaid, erinevad kõnealuse artikli 23 lõike 2 sõnastusest ja eesmärgist.

39 Põhikohtuasjas ei ole vaidlust selles, et klikiga nõustumise tehnika võimaldab kõnealuste tüüptingimuste teksti printimist ja salvestamist enne lepingu sõlmimist. Asjaolu, et neid tingimusi sisaldav veebileht ei avane veebilehel registreerumisel ja iga ostutehingu ajal automaatselt, ei saa seega kahtluse alla seada kohtualluvuse kokkuleppe kehtivust.

40 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esitatud küsimusele vastata, et Brüsseli I määruse artikli 23 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et klikiga nõustumise tehnika, millega nõustutakse sellise elektroonilisel teel sõlmitud müügilepingu nagu on kõne all põhikohtuasjas kohtualluvuse kokkulepet sisaldavate tüüptingimustega, kujutab endast elektroonilisel teel edastamist, mille puhul on võimalik seda kokkulepet selle sätte tähenduses alaliselt säilitada, kui nimetatud tehnika võimaldab kõnealuste tüüptingimuste teksti printimist ja salvestamist enne lepingu sõlmimist.

Kohtukulud

41 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

Nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades artikli 23 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et klikiga nõustumise tehnika, millega nõustutakse sellise elektroonilisel teel sõlmitud müügilepingu nagu on kõne all põhikohtuasjas kohtualluvuse kokkulepet sisaldavate tüüptingimustega, kujutab endast elektroonilisel teel edastamist, mille puhul on võimalik seda kokkulepet selle sätte tähenduses alaliselt säilitada, kui nimetatud tehnika võimaldab kõnealuste tüüptingimuste teksti printimist ja salvestamist enne lepingu sõlmimist.

Allkirjad